

Libris *Despre autor*

Respect pentru oameni și cărți

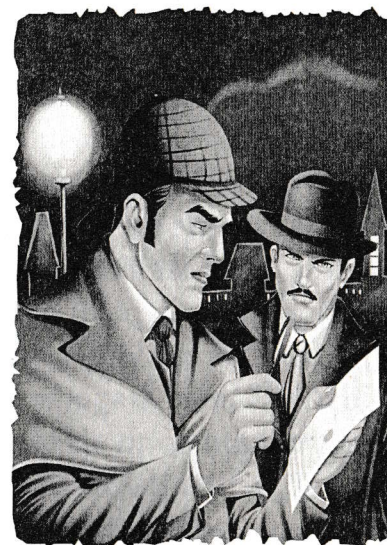
sale geniale, este extrem de dezordonat în viața personală.

Această carte vă prezintă povestiri ilustrate ale celebrului detectiv, iar cititorul nu va putea s-o lase din mână până când nu o va termina.

După un roman de Sir Arthur Conan Doyle

✠✠✠

Aventurile lui Sherlock Holmes

EDITURA
UNICART

ei și apoi o putem lua pe domnișoara Stoner în vreun adăpost și informa poliția despre ceea ce s-a întâmplat.

Când am examinat scaunul, am înțeles că avea obiceiul să stea în picioare pe el, ceea ce firește era necesar pentru a ajunge la gaura de aerisire. Vederea seifului, a farfurioarei cu lapte și a lațului de frânghie au fost suficiente să-mi risipească în final orice îndoieli pe care le-aș mai fi putut avea.

Zgomotul metalic auzit de domnișoara Stoner era evident cauzat de tatăl ei vitreg când închidea grăbit ușa seifului în spatele teribilului lui ocupant. Odată ce m-am decis, știi pașii pe care i-am urmat pentru a-mi testa veracitatea ideilor. Am auzit creatura șuierând, așa cum nu mă îndoiesc că ai auzit-o și tu, și am aprins imediat lumina și am atacat-o.

- Ca urmare, ai făcut-o s-o ia înapoi prin gaura de aerisire.

- Și, de asemenea, am făcut-o să-l atace pe stăpânul ei pe partea cealaltă. Unele din loviturile bastonului meu au nimerit-o și au înfuriat-o, astfel încât s-a aruncat asupra primei persoane pe care a văzut-o. Astfel, sunt, fără îndoială, responsabil de moartea doctorului Grimesby Roylott, dar nu pot spune că asta o să-mi apese foarte tare conștiința.

Cuprins

1. Scandal în Boemia	7
2. Liga Roșcaților	24
3. Un caz de identitate	53
4. Misterul din Valea Boscombe	73
5. Cei cinci sâmburi de portocală	103
6. Omul cu buza strâmbă	124
7. Aventura rubinului albastru	149
8. Povestea bandei pătate	178

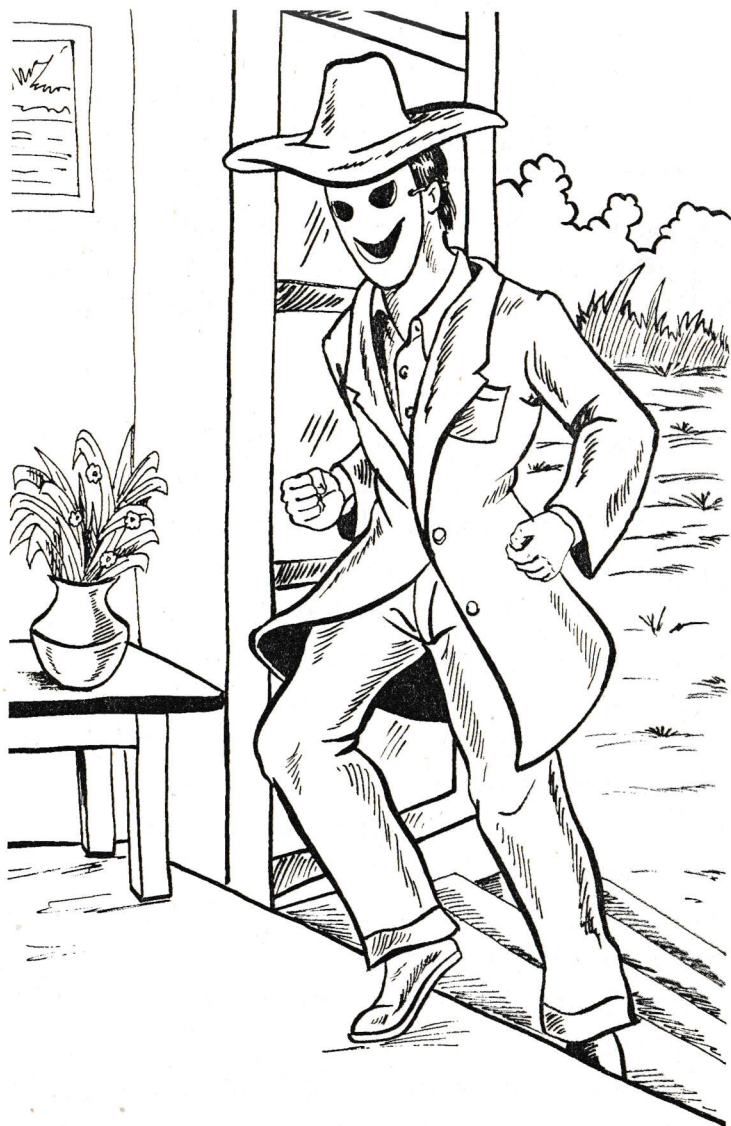
Scandal în Boemia

Pasul încet și apăsător ce s-a auzit pe scări și în hol s-a oprit imediat în fața ușii. Apoi s-a auzit o bătaie puternică, plină de autoritate.

- Intră! a spus Holmes.

Cel care a intrat nu părea să aibă sub doi metri și avea un piept și brațe de Hercule. Îmbrăcămintea lui era bogată, dar de o bogăție care în Anglia ar fi fost considerată cam de prost gust. Fâșii groase de astrahan îmbrăcau mânecile și partea din față a hainei lui la două rânduri, în timp ce pelerina de un albastru-închis de pe umeraș era căptușită cu mătase roșie și prinsă la gât cu o broșă dintr-un singur beril roșu ca focul. Cizmele îi urcau până la jumătatea gambei și erau tivite sus cu o bogată blană de cafenie, desăvârșind astfel impresia de opulență barbară sugerată de întreaga-i înfățișare. S-a uitat de la unul la altul, ca și cum ar fi fost nesigur căruia din noi să i se adreseze.

- Vă rog, luați loc, i-a spus Holmes. Acesta este prietenul și colegul meu, doctorul Watson, care

este din când în când atât de amabil să mă ajute la cazurile mele. Cui am onoarea să mă adresez?

- Puteți să-mi spuneți Conte Von Kramm, un nobil din Boemia. Înțeleg că acest domn, prietenul dumitale, este un om de onoare și discret, căruia i se poate încredința o chestiune de o importanță capitală. Dacă nu, aș prefera să vorbesc numai cu dumneavoastră.

M-am ridicat să plec, însă Holmes m-a prins de încheietura mâinii și m-a împins înapoi pe scaun.

- Suntem amândoi ori niciunul, a spus el. Puteți spune de față cu acest domn orice îmi puteți spune mie.

Contele a ridicat din umerii lui lați.

- Atunci trebuie să încep, a spus el, prin a vă cere să păstrați un secret absolut timp de doi ani; la sfârșitul acelei perioade, chestiunea nu va mai avea nicio importanță. Însă la momentul de față, nu este exagerat să afirm că are o asemenea importanță încât poate influența istoria Europei.

- Promit, a spus Holmes.

- Și eu.

- O să scuzați această mască, a continuat ciudatul nostru vizitator. Persoana augustă în a cărei slujbă sunt dorește ca trimisul ei să vă rămână necunoscut și pot mărturisi din capul locului că numele pe care l-am folosit adineauri nu-mi aparține.

- Mi-am dat seama, i-a spus Holmes sec.

- Circumstanțele sunt extrem de delicate și trebuie luate toate precauțiile pentru a stinge ceea ce ar putea deveni un scandal imens și ar putea compromite serios una din familiile domnitoare din Europa. Pentru a fi precis, chestiunea se referă la marea Casă de Ormstein, regi ereditari ai Boemiei.

- Mi-am dat seama și de asta, a murmurat Holmes, lăsându-se în fotoliu și închizându-și ochii.

Vizitatorul nostru a aruncat o privire aparent surprinsă spre silueta tolănită și apatică din fața sa, care i-a fost fără îndoială descrisă ca fiind cel mai incisiv analist și cel mai energic agent din Europa. Holmes și-a redeschis încet ochii și s-a uitat nerăbdător la uriașul său client.

- Dacă Maiestatea Voastră ar binevoi să-și prezinte cazul, a remarcat el, aș fi mai capabil să vă sfătuiesc.

Bărbatul a sărit de pe scaun, pășind încolo și înapoi prin cameră, într-o agitație de nestăpânit. Apoi, cu un gest de disperare, și-a smuls masca de pe față și a aruncat-o pe jos.

- Aveți dreptate, a spus el. Sunt regele. De ce ar trebui s-o ascund?

- Într-adevăr, de ce? a murmurat Holmes. Încă înainte ca Maiestatea Voastră să deschidă gura, am știut că mă adresam lui Wilhelm Gottsreich Sigismund von Ormstein, Mare Duce de Cassel-Felstein și rege ereditar al Boemiei.

- Însă puteți înțelege, a spus ciudatul nostru vizitator, așezându-se din nou și trecându-și mâna peste fruntea-i albă și înaltă, puteți înțelege că nu sunt obișnuit să fac personal asemenea lucruri. Însă problema este atât de delicată, că nu am putut-o încredința unui agent, fără să ajung la mâna lui. Am venit incognito de la Praga cu scopul de a vă consulta.

- Atunci, vă rog, consultați-mă, i-a spus Holmes, închizându-și din nou ochii.

- Faptele sunt pe scurt acestea: cam acum cinci ani, în timpul unei vizite de lungă durată la Varșovia, am făcut cunoștință cu bine-cunoscuta aventurieră Irene Adler. Numele vă este, fără îndoială, familiar.

- Hai să vedem! a spus Holmes. Hm! Născută în New Jersey în 1858. Contraltă - hm! La Scala, hm! Primadonă la Opera Imperială din Londra, nu mai spune! Din câte înțeleg, Maiestatea Voastră s-a îndrăgostit de această tânără persoană, i-a scris niște scrisori compromițătoare, iar acum dorește să primească înapoi acele scrisori. Și o fotografie.

- Eram numai prinț moștenitor pe atunci. Eram tânăr. Am numai treizeci de ani.

- Trebuie s-o recuperați.

- Am încercat și am eșuat.

- Maiestatea Voastră trebuie să plătească. Trebuie s-o cumpărați.

- Nu vrea s-o vândă.
 - Atunci s-o furați.
 - Au fost făcute cinci încercări în acest sens. Doi spărgători plătiți de mine i-au scotocit casa. Odată i-am sustras bagajul când călătorea. De două ori a fost jefuită. Nu s-a obținut niciun rezultat.
 - Nici urmă de fotografie?
 - Absolut niciuna.
- Holmes a râs.
- Este o mică problemă cât se poate de incitantă, a spus el.
 - Dar una foarte serioasă pentru mine, i-a replicat regele cu reproș.
 - Într-adevăr foarte. Și ce vrea să facă ea cu fotografia?
 - Să mă ruineze.
 - Cum?
 - Urmează să mă căsătoresc.
 - Așa am auzit.
 - Cu Clotilde Lothman von Saxe-Meningen, a doua fiică a regelui Scandinaviei. Poate că sunteți familiar cu principiile stricte ale familiei ei. Ea însăși este întruchiparea delicateții. O umbră de îndoială privind comportamentul meu ar pune capăt căsătoriei.
 - Iar Irene Adler?
 - Mă amenință că le va trimite fotografia. Și o va face. Nu o cunoașteți, însă are o inimă de piatră.

Are chipul celei mai frumoase femei, însă mintea celui mai hotărât bărbat. Ce ar putea face, dacă m-aș căsători cu o altă femeie, nu cunoaște limite.

Regele a scos de sub pelerina sa o geantă grea din piele de căprioară, pe care a pus-o pe masă.

- Sunt trei sute de lire în aur și șapte sute în bancnote, a spus el.

Holmes a scris o chitanță pe o foaie din agenda sa și i-a înmănat-o. Apoi a pornit în căutarea lui Irene Adler și i-a povestit lui Watson ce descoperise.

- Am găsit în scurt timp Briony Lodge. Este o bijuterie de vilă cu două etaje, cu o grădină în spate, dar întinzându-se în față până la drum. Are o încuietoare solidă la ușă. Un salon spațios pe dreapta, bine mobilat, cu ferestre mari până aproape de podea și acele închizători absurde, tipic englezești, pe care le-ar putea deschide și un copil. În spate n-am observat nimic deosebit, doar că se putea ajunge la fereastra holului de pe acoperișul șopronului pentru trăsuri. M-am învârtit în jurul casei și am examinat-o cu atenție din toate părțile, dar n-am găsit nimic altceva de interes. Apoi am luat-o pe stradă și am descoperit, așa cum bănuiam, că exista un grajd pe o alee care o lua pe lângă un zid al grădinii. Le-am dat rânđașilor o mână de ajutor să-și țesale caii și am primit în schimb două pence, un pahar cu

bătură, două degete de tutun și toate informațiile pe care le doream despre domnișoara Adler. Are un singur vizitator masculin, dar care vine foarte des. Este un bărbat cu pielea întunecată, chipeș și elegant, nu vine niciodată mai rar de o dată pe zi și adesea chiar de două ori. Se numește Godfrey Norton și locuiește în Inner Temple.

Norton a mers în vizită la domnișoara Adler, apoi a luat imediat o brișcă spre Biserica Sf. Monica din strada Edgware. După câteva minute, a ieșit chiar domnișoara în cauză, în landoul personal, mergând în aceeași direcție. Holmes a urmărit-o cu brișca și a fost luat pe sus în biserică, să fie martor la căsătoria dintre Godfrey Norton și Irene Adler. În ușa bisericii însă, cei doi s-au despărțit, el plecând înapoi spre Temple, iar ea spre locuința ei.

Holmes se hotărî să acționeze în seara aceea, cu ajutorul lui Watson, și pregăti intrarea în casa lui Irene Adler.

- Trebuie să ajungem la Briony Lodge ca s-o întâlnim.

- Iar apoi?

- Lasă asta în seama mea. Am aranjat deja ce urmează să se întâmple. Există un singur aspect asupra căruia trebuie să insist. Nu trebuie să interviu, indiferent ce se întâmplă. Înțelegi?

- Trebuie să rămân neutru?

